

Augustinus kontemplációja Vermeer van Delftben

---

ma hajnalban egy szép lebegő-városba érkeztem. a látvány nem meglepő ugyanakkor felejthetetlen.

elmélyülten szemlélek: a tejbe mártott városra záporoznak a helyből felszálló angyalok, mintha zsinóron húznák őket állandó jelenlétük teremti meg a kiválasztottság bensőséges érzetét. elmélyülten szemlélek: napba tört tornyok vagy a talpárol a feje tetejére állított „déliabkormány”

elmélyülten szemlélek: karamellfejű purdék potyognak az égből, senki sem unatkozik: az élet, mint egy habókos tündér állandóan csodát csinál, ezen belül a legnagyobb csoda, ha mégis unának, – ilyesfajta szerelmi gyerekek karikáznak a nagyon-nagyon csinos napsugárban – így beszél – ez a város csupa bukolika: véletlen találkozások, nagy szerelmek szövődnek a lugasok rejtekén és szintén vannak itt szégyenérzet kíséretében transzcendentáló felhők (ilyenkor káros), aztán vannak itt a fentemlített nyulánk fároszok és sűrögnek-forognak az egetverő-munkások.

1634 évben minden terhe, mint egy telesírt habpaplan, seabj, a világ egyre egyszerűbb, az ember egyre egyszerűbb, csak a nézeteltérés nő, másképp: ki ütött kire?, a test veri a lelket, vagy a lélek veri a testet? nem tudom nyámnyogva eszem a halkompótot: „enni annyi, mint tanulni” (gyerünk mielőtt így szól hozzád valaki!) csak semmi tapogatózás, semmi tanulás, a világos beszéd az örültek martaléka lesz.

elmélyülten szemlélek: egy ilyen gyönyörű látkép: a puhán hulló fény kb. derékig ér a házaknak, a folyóvíz sejtelmesen nyaldossa a híd lábát, meglátogatjuk a szárnybaszökkent sirálykirálysírt: egy fejszével van leterítve – „tőlem nem emberi semmi, aki idegen”, néhány utcával arrébb még mindig edzenek a hajnali súlyemelők.

„van itt valami báj” – de seabj: a hazugság, mint mesterséges lélegeztetés segít elviselni az elviselhetőt, hogy az „ember” a megfelelő pillanatban magára üthessen: a szeretet: belharc.

elmélyülten szemlélek: – de a valóság percenként becsap: mindig mire rácsodálkoznék, akkorkára zsugorodik mint egy képeslap – egy angyali üdvözlőlap. azt üzeni: nem elég kiválasztottnak lenni. az utcasarkon újabb graffiti: A hétvégén majális kijárási tilalom, de ez az embereket nem érdekli, szimpatikus arckifejezéssel gyanútlanul bóklásznak a „szabadban”, még nem tudják Uram, hogy az első harapás szeretetből igen fájdalmas ki mer veled sorsot húzni, rövidebbet?: kíváncsian szemlélek.

az 1634 év, mint iránytű a szívem fölött délre fordul, harangoznak: imádkozzunk testvéreim a kutyaúristenhez! légy kártékonyabb a szeretetben, a szeretet emberölési kísérlet, amely mindig a lelkedre szárad, az élet eseményei a szeretetben lassított felvételként pörögnek vissza: a mindig visszatérő, ám meg nem ragadható alkalmak, testvéreim, ha korom nem kötne, most a fluoreszkáló csipkebokorba hajtanék és hatalmas törkémekkel a szerelem nélküli halálba vetném a reményt.

elmélyülten szemléllek te hegemoniárka, ismerlek ám! te is itt laktál – a laktanyán! csak belőled halálugró lett, örökös önfertőző

7.10-kor kis foltok csillognak az égen, mint sirályköpetek, talán kis ezüst-csernyők, melyek földetérve „kinyílnak”, talán a szokásos angyalok, pedig én nem nyúltam semmihez. 1634 éven át tanultam látni a várost látni és meghalni, mégis valaki más lett

aki mindent lát és hall

az indo-/kínai „ismeretesekek” által indukált kulturális „révolúción” futótűzként árasztja el a „művelt” Európát, aki megfogam (?) – elhárító intézkedések!

: az országutakat lekötjük, átképzés a sűrített ladikjáratokra, elfogató parancs a 7. p e p e c s é t ő r ellen, „a szépség részegség” – nem számít. a 43. utcában nagy csörömpöléssel megütközik két villamos, az egyik hosszabb: egyenlőtlen összekülönbözés = harmónia.

valaki még inkább tej-/bajban fürdik a lépcsőfordulóban a zseblámpa fényét rávetődik: – mit keresel itt bátyuska? válasz nem érkezik: dünyögés. morzsi bokánharapja, ő viszont ráz – ne ugass kutyuli/nem ugat. „A r e f r i e n d s e l e t r i c ?”

a padlásszobában a kelengyeládában lapulnak az érzelmi mesterfogások, a bűnildöző szervek a gyökerekig érnek: még nem teljesen eldöntött, hogy hol ringott az európai civilizáció bölcsője, a hagyomány kitalálódik, a hősi halottak hamutálcán kínálják magukat

annyi bizonyos. meg a b a r á t o k számára előírt „coelibátus” talaján megfogam (?) „kulturális szerelem”, mely láthatatlan gyermekeit reklámszatyorszka-fanderben bízza a szeméttárolók által jelképezett öröklétre, rólad sem feledkeztek meg: az úristen személyesen üdvözöl, nem sokkal előtte testet ölt és misét celebrál Orgazmus gróf temetésén.